

A V A R E E D

*Atestácia
z lásky*

IKAR

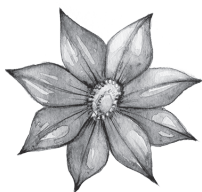
ANI TO NAJLEPŠIE NIEKEDY NESTAČÍ

ATESTÁCIA Z LÁSKY

Atestácia
z lásky

A V A R E E D

*Atestácia
z lásky*

Preložila Dana Petrigáčová

IKAR

Ava Reed
High Hopes

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Copyright © 2022 by Ava Reed

Translation © 2024 by Dana Petrigáčová

Cover design: © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG

endpaper illustrations by © Nicole Böhm

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9737-1

*Môjmu čitateľstvu,
bez ktorého by nič z tohto nebolo možné.*

*Môjmu mužovi,
bez jeho podpory by som tento príbeh
nikdy nedokončila.*

Milé čitateľstvo,

veľmi sa teším, že vám môžem priniesť prvý diel svojej novej série, a dúfam, že sa vám príbeh Laury a Nasha bude páčiť tak ako mne.

Chcem vás vopred upozorniť, že séria *Nemocnica Whitestone* sa na rozdiel od *Truly*, *Madly* a *Deeply* nedá čítať v náhodnom poradí či nezávisle od seba. Hoci sa páry v každom diele menia, príbeh na seba dejovo a chronologicky nadväzuje vo všetkých štyroch častiach.

V zadnej časti knihy za poďakovaním nájdete glosár s najdôležitejšími lekáorskými výrazmi.

Zo srdca vám želim veľa radosti s *Atestáciou z lásky* a s celým kolektívom nemocnice Whitestone.

Vaša Ava.

Vysozornenie

V celej sérii *Nemocnica Whitestone* nájdete vzhľadom na prostredie rôzne témy, ktoré vás môžu rozrušiť.

Okrem iného sa tam nachádzajú tlak na výkon, stres, domáce násilie, nehody, fyzické zranenia rôzneho druhu, viaceré telesné tekutiny, explicitne sa tam spomínajú a opisujú choroby, operácie, diskriminácia, dýchavičnosť, smrť, strata a smútok.

Tento zoznam však nemusí byť konečný.
Dávajte si pozor na seba a svoje pocity.

Skladby

WHERE IT STAYS – CHARLOTTE OC

IF YOU KEEP LEAVING ME – ANDERSON EAST

IF I BE WRONG – WOLF LARSEN

I ONLY MISS YOU WHEN I'M BREATHING – DAN ELLIOTT

NO RIGHT TO LOVE YOU (ACOUSTIC) – RHYS LEWIS

PIECES (ACOUSTIC) – DECLAN J. DONOVAN

LOOKS LIKE ME (PIANO ACOUSTIC) – DEAN LEWIS

LIKE THE WATER – PATRICK DRONEY

I CAN'T BREATHE – BEA MILLER

FALLING LIKE THE STARS – JAMES ARTHUR

EASY ON ME – ADELE

OUT OF REACH – GABRIELLE

WILLOW – TAYLOR SWIFT

SILENCE (ACOUSTIC) – GRACE CARTER

BETTER THAN TODAY – RHYS LEWIS

YOURS IN THE MORNING – PATRICK DRONEY

COLOUR ME – JUKE ROSS

BETTE DAVIS EYES – BOY

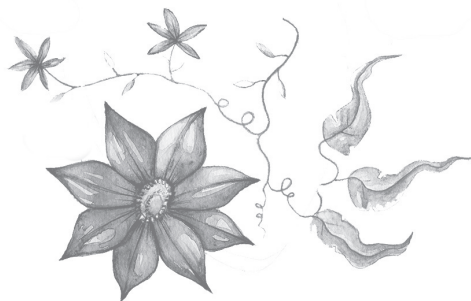
SHIVERS – ED SHEERAN

DRIVERS LICENSE – OLIVIA RODRIGO

GLITTER – PATRICK DRONEY

HOLD ME WHILE YOU WAIT – LEWIS CAPALDI

HIGH HOPES – KODALINE

1. kapitola

Laura

„Otvor už konečne ten prekliaty list. Nenúť ma ísť na letisko a nastúpiť do lietadla, Laura Elizabeth Collinsová! Je päť hodín ráno a o štyri hodiny mám dôležité foteenie.“

Vystrúham grimasu, napoly vysmiatu, napoly zúfalú, zatiaľ čo sa na mňa Jess s očakávaním díva z obrazovky prebiehajúceho videohovoru na Skype. Mrzí ma, že som ju zobudila, ale musela som ju vidieť a porozprávať sa s ňou. Potrebovala som trochu toho bezstarostného presvedčenia o svojich schopnostiach, ktoré som u Jess vždy našla.

„No otváraj. Čoho sa bojíš?“ dodáva a takmer som zacítila jemné štachnutie do ruky, ktoré by ma neminulo, keby tu bola.

„Pravdupovediac... toho, že prídeš z Berlína do Kalifornie, len aby si ma nakopala do zadku.“

Moja staršia sestra sa uškrnie, pošúcha si oči a nahlas povzdychne. „No poďme. Do toho. Ako keď máš náplasť: narátaj do troch a šup – rýchlo a bezbolestne odtrhnúť. Určite ťa zobrali.“ Odpustila som si podotknúť, že náplasť sa strháva, nie odtrháva. Namiesto toho list dookola otáčam, prechádzam po ňom prstami a kladiem si otázku, či zvládnem odpoveď, ktorá v ňom na mňa čaká. Mám pred sebou kus cesty, len neviem, ktorým smerom povedie. Šialené.

„Čo ak nie?“ pýtam sa duchom neprítomná. Čo ak ma ne-
vzali, čo ak sa nedostanem na miesto, kam chcem ísť už roky?

„Milá moja, veď si promovala ako tretia najlepšia v roč-
níku a rovno by ťa brali dve z najlepších nemocníc v krajine.
Čaká na teba všetko, kvôli čomu si tak neskutočne drela.“

Pohľad mi padne na listy z Filadelfie a Baltimoru, ktoré
ležia na mojom nočnom stolíku. Prísľub mi poslala Nemoc-
nica Johna Hopkinsa. Už pri samotnej myšlienke na to, že sa
z toho sotva dokážem tešiť, sa cítim ako rozmazané decko.
V skutočnosti som za to veľmi vďačná. Robila som všetko
pre to, aby som Lekársku fakultu na Stanfordovej univer-
zite skončila s vyznamenaním a stala sa dobrou lekárkou.
V priebehu rokov som prekonala všetky prekážky, nielen po-
čas štúdia, ale aj po ňom, napísala som kopu motivačných
listov, prešla výberovým konaním a venovala som tomu mno-
ho času a úsilia. Teraz je koniec marca, prvé rozhodnutia už
dávno prišli, medzi nimi aj jedno, na ktoré som dlho čakala
a ktoré som sa už niekoľko dní neodvážila otvoriť.

„Mama s otcom sa spoznali vo Phoenixe na lekárskej
konferencii,“ vyslovím potichu, čo Jess už dávno vie, a sťažka
preglgnem. „Nejde o nemocnicu, ale o miesto. Ehm... neviem
prestať dúfať a veriť, že takto k nim budem o niečo bližšie –
a báť sa, že o nich znova prídem, ak sa tam nedostanem.“

„Viem.“ Hrču v hrdle nemám len ja, ale aj Jess. Dobre
to počujem a hneď ma zamrzí, že napriek deväťhodinovému
časovému posunu som jej zavolala a nielenže som ju zobudi-
la, ale zo San Francisca ju stále držím na nohách a navyše jej
pripomínam, čo sme príliš skoro stratili. Koho sme stratili.
„Preto si zavolala mne a nie Loganovi.“ Celkom zľahka pri-
kývnem, ale som si istá, že to vidí.

Logan nás má rád a my máme rady jeho, ale náš mladší
brat sa snaží celú záležitosť s našimi rodičmi nechať za sebou

čo najďalej. Tak ďaleko, že na ňu chce zabudnúť, lebo je príliš bolestivá. Hoci policajtom sa stal len kvôli našim rodičom, aby aspoň podľa možnosti bojoval proti nespravodlivosti a nenávisti, nepochopil by ma. Alebo by nechcel. Ešte menej by pripustil, že sa mi v tom čertovsky podobá.

„Laura, dostala si sa tak ďaleko. A ja som prijala, že si ako ona, že si vyštudovala medicínu, chceš sama sebe spraviť také svinstvo a dokonca sa pohrávaš s myšlienkou, že odcestuješ do Afganistanu, Sýrie a iných krajín pomáhať ľuďom. Chcem, aby si bola šťastná, a... som na teba hrdá. Nech je v tom liste hocičo.“

Jess sa zhlboka nadýchne a vydýchne, potom potichu pokračuje: „Aj mama s otcom by boli.“

Zdvihnem zrak a vidím, ako si z kútika oka rýchlo utiera slzu, a potom sa na mňa usmeje. „Som si istá, že by ma vyhrešili, že som ťa od toho neodhovorila.“ Smejem sa s ňou, cítim, ako ma pália oči – a prvýkrát, odkedy mi ten list pristál v schránke, sa už nebojím.

Jess si zakrýva ústa rukou a zíva. Moje výčitky sa ešte stupňujú.

„Prepáč, nechcela som ťa zobudiť a...“

„Prestaň. Nič sa nestalo,“ preruší ma a chytí sa za srdce. „Kiežby som bola s tebou. Ešte necelých osem mesiacov a som späť.“

„Ďakujem, Jess.“

„Nemáš za čo.“ Ukazuje na obálku. „No čo, už ju otvoríš?“

„Asi hej. Ale pôjdem s ňou za Joshom.“

„Čo? To mi nerob. Nie je to fér.“

„Napíšem ti, hneď ako sa dozviem výsledok.“ Hľadá na mňa zvedavo a neveriacky zároveň. Až si povzdychne a prejde si prstami po vlasoch. Vie, že som jej nezavolala len preto, že mi rozumie, ale aj preto, že sa mi cnie... že mi chýba.

A chýbajú mi naši rodičia. Dočerta, zavolala som jej z mnohých dôvodov, ale nie preto, že by som ju potrebovala na otvorenie toho listu. Veru nie.

„Dobre. Ale beda ti, ak na mňa zabudneš.“

„Ani mi nenapadne!“

„Myslíš ako minulý rok, keď si sa odsťahovala zo spoločného nájmu a zrazu si si prenajala vlastný byt v San Franciscu? Alebo keď si dostala výsledky skúšok? Či začala brigádu a viedla kurzy prvej pomoci? Alebo keď zomrel Eddie?“ menuje ďalšie udalosti, o ktorých som jej povedala neskoro, a počíta ich na prstoch.

„Vieš predsa, že v meste dlho neostanem. Ide o Josha. A o všetkom ostatnom som ti vždy povedala!“

„Hej, so storočným meškaním. Do práce si už chodila niekoľko týždňov a naša korytnačka bola tri mesiace mŕtva. Spomenula si to, až keď som sa na Eddieho pýtala tesne pred Vianocami.“

Vystrúham grimasu. „Veď dobre, pochopila som. Značím si do mobilu. Spokojná?“

Jess sa drzo uškrnie a znova nahlas zívne. „A veľmi.“

Fajn, poznámka uložená. Mobil mi to zajtra ráno pripomenie. „Vyspi sa, sestrička. A veľa šťastia pri fotení.“

„Modlím sa, aby som spala ešte hodinu a nezabudla si vziať foťák. Azda budú aspoň modelky oddýchnuté.“ Vyplazí mi jazyk a ja pobavene krútim hlavou a ukončujem hovor. Veľmi mi chýba a neviem sa dočkať, kedy ju zase uvidím. Naživo, rovno pred sebou a nie na obrazovke.

Zaklopím notebook a jeho cvaknutie znie v mojej izbe omnoho hlasnejšie, potom zavládne už len ticho. Niekedy sa mi páči, inokedy ho nezvládam. Je ho priveľa, je prihlasné a ohromujúce. Ako teraz. Potom mi neostáva iné, len načúvať myšlienkam, ktorým načúvať nechcem.

Ešte je len osem hodín večer a ja sedím vo svojom malom byte a mám na sebe pyžamo. V piatok večer. Zvyčajne na také veci nie som, ale dnes mi akosi nie je dobre. Pritom mám rada toto pohodlie a počas štúdia mi ani zďaleka neostalo dosť času na spánok, uvoľnenie, jedlo a, žiaľ, ani na fotenie a čítanie. A tým mám na mysli beletriu alebo básne, nie hruboznačné zväzky plné dôležitých informácií o ľudskom tele. Štúdium medicíny pohltilo v podstate celý môj súkromný život, až sa čudujem, že náš vzťah s Joshom napriek tomu prežil.

Zoznámila som sa s ním v prvom semestri na Stanforde a v druhom sa z nás stal pár. Netuším, či by to bolo jednoduchšie, keby si nezmenil študijný odbor. Medicína ho nenapĺňala tak ako mňa. Hoci mal celkom dobré známky a myslel si, že sa jej bude chcieť venovať, skrátka to nevyšlo. Stať sa lekárom sotva znamenalo skončiť v práci v presne určený čas a ešte menej robiť len tak niečo, lebo zodpovednosť a náročnosť sú v tomto smere priveľké.

Preto Josh začal po druhom semestri študovať právo, ale ani to mu dlho nevydržalo. Bolo príliš náročné. Ťahalo ho to do mesta, preč zo Stanfordu, na Štátnu univerzitu v San Franciscu, na ktorej doteraz študuje ekonomické vedy a o niekoľko mesiacov už končí. On je dôvodom, prečo som sa po najdôležitejších skúškach presťahovala z kampusu sem. Takto môžem byť aspoň niekoľko mesiacov s Joshom, kým začnem pracovať ako asistujúca lekárka.

Lebo ja tu neostanem. Kalifornia pre mňa predstavovala vždy iba zastávku a nikdy som si nemyslela, že by som tu žila navždy. Josh to vedel. Bola to jedna z prvých vecí, ktoré som mu povedala, a on si stále myslel, že to zvládneme a všetko do seba napokon zapadne. Som si istá, že dodnes sa s tým poriadne nevyrovnal.

Joshove plány sa končia vždy v posledný deň aktuálneho týždňa. Raz mi síce naznačil, že pôjde so mnou všade, kam sa vyberiem, ale neviem, či to myslel vážne, a ak aj áno, či to od neho môžem žiadať. Miluje toto mesto.

A tiež neviem, či by vzťah na diaľku mal zmysel... či by som ho vôbec chcela a vedela viesť.

Keďže Josh neprejavuje ani náznak starostí, rozhodla som sa tiež na to nemyslieť, hoci je to strašne ťažké a stále si kladiem otázku, či je Josh naozaj ten, ktorého potrebujem k životu. Pritom je jeho súčasťou tak dlho, že si ho už málokedy predstavujem bez neho.

Dnes večer sa znova musí učiť na skúšky a povedala som mu, že mi to neprekáča, hoci sme sa nevideli už týždne. Nešlo len o jeho učenie, aj ja som v poslednom čase trochu mimo. Priveľa a pričasto.

Pohľad mi znova zabľúdlil k obálke, ktorú už zvieram v medzičasom studených spotených prstoch. Beriem si mobil ležiaci na prenikavo žltej plachte vedľa notebooku a píšem Joshovi.

Čau. Dúfam, že sa máš fajn. Viem, že dnes sme neboli dohodnutí, ale napadlo mi, či by si nepotreboval menšiu prestávku... A trochu suši. Nebudem dlho, len... prišiel mi list. Už pred niekoľkými dňami. Chcela by som ho otvoriť s tebou.

Dosť spontánne. Smejem sa sama na sebe. Spontánnosť nikdy nepatrila k mojim silným stránkam, ale niekedy ma ovládne a neviem to vysvetliť. Sú dni, keď sa cítim ako taký chodiaci protiklad. Som ako rovnica, ktorá nevychádza, no predsa dáva zmysel. Nie som dokonalá. A tak je to v poriadku.

Kým čakám na odpoveď, vyleziem z postele a list aj s mobilom odložím na skrinku v chodbe. Som si istá, že Josh bude

rád. Nebýva odo mňa až tak ďaleko a cestou môžem bez problémov kúpiť sľúbené jedlo. V Grant Ave sa nachádza jeden z najlepších suší podnikov, aký poznám.

Prejdem do kúpeľne, rozpustím si vlasy a češem sa.

Sledujem sa v okrúhлом zrkadle nad starým keramickým umývadlom a pomaly otáčam hlavu zľava doprava. Moje modrosivé oči vyzerajú v kúpeľňovom svetle tmavšie, než sú v skutočnosti, a plavé vlny mi padajú cez plecia až na kľúčnu kosť. Je to zvláštny pohľad, lebo radšej ich nosím celkom rovné, no dnes som ich mala celý čas zapletené. Obraz, ktorý pred sebou vidím, mi pripomína mamu. Až priveľmi. A hoci som ju mala nesmierne rada a strašne mi chýba, ešte stále ho neznesiem. Aspoň nie veľmi často. Ani po toľkých rokoch.

Sťažka preglgnem. Zopnem si vlasy do obyčajného drdola a ešte si narýchlo opláchnem tvár studenou vodou. Kým si prezlečiem vrchný diel pyžama za niečo iné, v čom môžem odísť z domu, na okamih pozriem na mobil. Batéria je takmer vybitá.

„Došľaka,“ zašomrem a hľadám tú prekliatu nabíjačku. Ešte včera som ju videla kdesi tu na skrinke. Neporiadok na nej nemá obdobu a mala by som ho okamžite upratať. Sú tam všelijaké drobnosti, ktoré sa po čase nazbierajú, človek ich niekam odloží a povie si: *Upracem to neskôr. A z neskôr sa stanú týždne, až napokon: Ach, ešte to tu je. A neskôr: Už je to aj tak jedno.*

Povzdychnem si, hľadám na posteli, na nočnom stolíku, na poličke s foťákmi, knihami a so starými rodinnými fotkami. Tu mám vždy poriadok, takže stačí jeden pohľad a viem, že nabíjačku tam nenájdem. Chvíľu stojím uprostred spálne, ktorú od obývačky oddeľuje len malý bambusový paraván, a dávam si ruky v bok. Točím sa okolo vlastnej osi a pohľadom si premeriavam každý kút bytu. Ustlanú posteľ,

posteľnú bielizeň, ktorá je napriek tomu celá pokrčená, stolík, mäkký koberec pred ním, bielizník. Dopekla, hľadám dokonca aj pod posteľou, hoci tam som nikdy nič nenašla okrem chumáčov prachu a sponiek do vlasov. Ani v obývačke nie je, v kuchyni sa hromadí len riad, lebo umývačka mi minulý týždeň vypovedala službu.

Nabíjačku môžem hľadať celý večer...

Ešte šesť percent a od Josha žiadna správa. Počkám, kým sa mobil celkom nevybije, potom pôjdem von a zožením si novú nabíjačku, suši a navštívim priateľa. Ak nebude mať čas alebo sa to práve nebude hodiť, určite mi to povie a ja sa aspoň príjemne prejdem.

Telefón si beriem do kúpeľne, ukladám ho na splachovaciu nádrž, lebo miestnosť je veľká asi ako škatuľa od topánok, a tvár si natieram krémom. Pridám trochu maskary, parfum a hneď sa cítim lepšie.

Kútikom oka vidím, že mi zasvietil displej, a okamžite k nemu natáhujem ruku. No príliš rýchlo a nepresne. Mobil sa šmykne, lebo som ho neuchopila priamo, a moja snaha zachytiť ho, kým spadne, ničomu nepomáha. Práve naopak.

Padá.

Do záchodu.

Po tichom čľapnutí nasleduje hlasné zapraskanie a ja s otvorenými ústami ohromene zízam a vyvaľujem oči do záchodovej misy. „Nie, nie, nie,“ zašepkám a každým písmenom vo mne rastie zúfalstvo, až konečne pochopím, čo sa práve stalo. S panikou strkám ruku do vody, aby som mobil vylovila. Cítim sa pri tom, akoby som rektálne vyšetrovala kravu. V skutočnosti netuším, aké to je, azda teplejšie a užšie, ale rozhodne rovnako klzké a mokré ako tu. Žiaden rozdiel. Ako lekárka som sa naučila rýchlo zabudnúť na citlivosť. Voda v prastarom záchode mi nemôže zabrániť v záchrane

života – v tomto prípade môjho smartfónu, ktorého displej sa vypol presne vo chvíli, keď som ho chytila. Takmer akoby mi chcel povedať, že idem neskoro a zlyhala som.

Super. Fakt super.

„Do hajzla!“ zanaďávam a som si plne vedomá dvojjmyslu, keď v rukách držím celý premočený, kvapkajúci telefón. S panikou utekám do kuchyne, beriem papierové utierky a ukladám ho na ne, zatiaľ čo si v neprekonateľnej rýchlosti umyjem ruky.

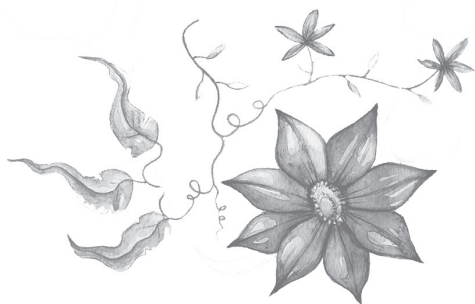
„Ryža. Určite ju niekde mám. Ale kde...“ Jedávam ju málokedy, ale vždy sa doma nejaká nájde, lebo občas dostanem chuť na ryžové jedlo. „No tak!“ Chvatom otváram skrinku, v ktorej ju zvyčajne držím, odsúvam cestoviny aj cukor, niekoľko konzerv a – tu je! S úľavou beriem posledné balenie, nasypem obsah do poslednej čistej misky a ukladám do nej mobil. Už je vypnutý, teraz mi ostáva len dúfať, že ryža vlhkosť nasaje a ráno bude opäť fungovať.

Chvíľu to so zavretými očami predýchavam a hlavu si ponáram do dlaní.

To je ale deň.

Možno je to znamenie. Možno by som sa mala prezliecť späť do pyžama a ostať doma.

Do tváre mi padajú pramene vlasov a som si istá, že drdol je už minulosťou, maskaru mám všade, len nie na riasach, keďže som si nevedomky pošúchala oči. Hej, možno by som mala ostať doma. No na druhej strane sa teraz potrebujem poriadne najesť...

2. kapitola

Laura

Jar v San Franciscu je nádherná. Ako životodarné objatie alebo živé umenie.

Chladný vánok mi veje do tváre, jednou rukou si na telo tesnejšie priťahujem kabát a v druhej nesiem tašku so suši.

Mám rada svieže a zároveň pomerne mierne teploty, ktoré tu vládnu. Ani nie príliš chladno, ani nie horúco. Žiadne extrémny. Keď som to raz povedala Jess, nahlas ma vysmiala. Dodnes mi v ušiach znejú jej slová: „A to chceš ísť práve do Phoenixu? Šibe ti?“

Možno hej. Nikdy som tam nebola. Ani v L. A. či iných mestách s podobným podnebí, ale predstavujem si, že až také hrozné to byť nemôže. Trochu tepla ešte nikoho nezabilo. Okrem toho, nejdem tam kvôli počasiu. Nechcem, aby moja budúcnosť závisela od teploty. Na počasí mi nezáleží. Zvyšok bude fajn. Za predpokladu, že ma tam vôbec prijmú, preletí mi hlavou a list vo vrecku kabáta ma zrazu nekonečne ťaží.

Áno... všetko bude fajn. Musí byť.

Snažím sa rozptýliť, nadýchnem sa okolitého zhonu, nasajem obraz ľudí okolo seba a rozsvietených lúčov, akoby som po čínskej štvrti kráčala naposledy. Prechádzam okolo malých barov a reštaurácií, svietiacich bannerov s veľkými

čínskymi písmenami a užívam si prechádzku, tento večer aj samotnú chvíľu.

Keď odbočím na Clay Street a vchádzam do finančnej štvrti, takmer zasnené pestrofarebné ulice žijúce si vlastným životom vo svojom hektickom rytme striedajú tucty vežiakov oplývajúce iným poriadkom a krásou.

O chvíľu som na mieste a výťahom sa vyvážam na piate poschodie. Bez váhania vsúvam kľúč do zámky a otváram dvere Joshovho bytu, ktorý sa nachádza v elegantnom vežiaku. Malá lampa zalieva úzku chodbu teplým svetlom, zavesím si kabát a vyzúvam tenisky. Nič nepočujem, ale dvere do obývačky, a teda aj do kuchyne sú zavreté.

Potichu zaklopem, otváram ich a strkám do izby hlavu, aby som nahliadla do miestnosti.

„Josh?“ Jedálenský stôl je preplnený. Všade ležia papiere a knihy poukladané jedna cez druhú, okolo nich stoja tucty pohárov, zvyšok je, ako zvyčajne, starostlivo uprataný – čo pri jeho zariadení nie je veľmi ťažké. Byt je strohý, bezfarebný, nie sú v ňom žiadne nápadné ani osobné predmety. Žiadne fotky, rastliny či romány. Je nielen minimalistický, ale aj ultramoderný – zmes, ktorá ma veľmi neoslovuje, lebo všetko... pôsobí tak dokonalo. Byt je chladný, takmer sterilný. Ako v nemocnici. Ani neviem, chýba mi v ňom niečo, čo by z neho urobilo domov.

Lenže Josh na také veci nie je. Asi pocit domova a pohodlia vníma v niečom inom ako ja alebo sa mu páči neosobnosť a zameniteľnosť štyroch stien. Keď som mu to pred pár mesiacmi spomenula, nechápal, čo tým chcem povedať, vraj je to len byt. Nič viac. To je dôvod, prečo som sa k nemu nepresťahovala a ani som to nezvažovala. Dobre, ešte preto, že to ani jeden z nás nespomenul. Vďaka brigáde, no najmä vďaka dedičstvu, ktoré mne a mojim súrodencom zanechali rodičia, si môžem dovoliť vlastný byt a nemusela som si brať